

nogen anden Nations Skatter gøre, og det er med stor Beklagelse, jeg nu skal være med til at rokke ved dette Grundlag.

Blandt de foreliggende Lovforslag er det særlig Lovforslaget om Formue- og Indkomstskat, jeg fuldt ud sympatiserer med, og jeg vilde ønske, at dette Forslag hurtigt kunde nyde Fremme her i Folketinget, men at man derimod lod de andre gaa over i et Udvalg. Formue- og Indkomstskatten er et gammelt Krav fra Venstres Side, og naar der nu er Udsigt til at gennemføre den, mener jeg, at der derved er naaet et betydeligt Fremskridt, saaledes at vi nu godt kunne lade os nøje dermed. Sendte man saa de andre Love i Udvalg, var der mulig Udsigt til at faa foretaget Forbedringer i dem, inden de traadte i Kraft, og skete det, vilde der være vundet betydeligt i den Retning, Venstre saa længe har fordret, den nemlig, at man ved Siden af den direkte Beskatning paa fast Ejendom endelig en Gang naaede til en direkte Beskatning til Staten ogsaa af den løse Formue, Kapitalen, og det naas her paa en fyldestgørende Maade. Hvis vi blot gennemførte dette ene Forslag, havde vi naaet en stor Del af Venstres Ønsker og naaet, hvad vi kunde være bekendt at komme ud med til Vælgerne. Hvad man særlig ønskede at opnaa ved Formue- og Indkomstskatten, var at styrke Finanserne saaledes, at man havde tilstrækkelig med Penge til at kunne reformere paa de Omraader, hvor der var Trang dertil, altsaa dels paa Toldlovgivningens Omraade, og dels paa anden Maade til Fremme og Støtte af Erhvervslevet. Det vilde naas fuldt ud ved denne Skat, uden at vi behøvede at vedtage nogle af de andre Love.

Men naar jeg staar her som Repræsentant for Befolkningen og skal se paa Finansernes Tilstand, saa piner det mig særlig at skulle stemme for den Lov, hvorved man ophæver den nuværende Skat paa faste Ejendomme til Staten. Min Mening er fuldstændig modsat af det ærede Medlems, som nu talte, der mener, at det var en Skat, man kunde opheve ligesom andre Skatter. Nej, tværtimod. Hartkornsskatten og Bygningsafgiften, der nu hviler paa de faste Ejendomme, er netop Ejendom, som Staten ejer, og adskiller sig væsentlig fra Skattebegrebet, idet nemlig en Skat — de indirekte Skatter f. Eks. — retter sig efter Forbruget, stiger og falder efter Forbruget, og enhver anden Skat, som er paalagt eller kan paalægges, maa ifølge sin Natur

nødvendig stige eller falde efter Behovet, efter den finansielle Trang, efter Erhvervslevets Udvikling og Ejendommens Værdi. Vi kunne blot sammenligne de nuværende Skatter paa faste Ejendomme med den her foreslaaede Ejendomsskyld, for at Forskellen skal træde tydelig frem, idet de nuværende Harskornsskatter praktisk hvile som faste Prioriteter paa Ejendommen og aldrig kunne forandres, hverken forhøjes eller forringes. Selv om Ejendommene gaa nok saa meget tilbage i Værdi, hviler Statens Ret fuldt ud som en første Prioritet, der ikke kan afkræftes. Gaar Ejendommen saa langt tilbage i Værdi, at den ikke en Gang kan svare Skatterne, er det Staten tilegner sig og gør Udlæg i Ejendommen, og den vil finde fuld Værdi for en Kapital, der svarer til Hartkornsskatten, idet den overtager Ejendommen. Jorden kan aldrig falde saa langt ned, at den ikke svarer dertil. Derimod svinder Ejendomsskylden, naar Ejendommen gaar tilbage i Værdi paa Grund af Brugerens daarlige Forhold og slette Administration, og forsvinder til sidst til intet, og der bliver ingen Grund for Staten til at tage Ejendommen i Besiddelse. De nuværende Hartkornsskatter hvile utvivlsomt som Prioriteter paa Ejendommen, og naar det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) mente, at vore Skattelove vare antediluvianske og trængte til at reformeres, forbavsende det mig rigtignok; thi hans Udtalelser viste bedre end noget andet, i hvor høj Grad disse Forslag ere fremgaaede af en doktrinær-demokratisk Betragtning. Jo ældre en Ret Staten har til en Ejendom, desto større Sikkerhed har den, og desto mere Betydning har den som Ejendomsret for Staten. Det forekommer mig ikke, at det kan være Tvivl underkastet, naar man ser paa Skattens Uangribelighed, at det er en første Prioritet, Staten har, og det er ogsaa sikkert. Fra Venstres Side, fra Jordbrugets Side, er der aldrig klaget over Hartkornsskatterne til Staten. Det, man har klaget over, er, at Hartkornsskatterne blive lagte til Grund for Beskatningen til Kommunerne. Der var det urigtigt. Der blev alting dænget over paa dem, der steg og faldt Kommuneskatterne paa Hartkornet efter Behovet og eftersom man forstod at bestyre sine Sager i Kommunen. Til Staten ere Hartkornsskatterne faste og ufravigelige, og de kunne ikke nedsættes, selv om Ejendommen gaar nok saa meget tilbage. Staten har fuldstændig Ret til at tage hele Ejendommen i Besiddelse, saa snart Skatten ikke svares.